

LBRIS

We know
books

Dorian Narcis Grecu

ITALICUS

Aventurile unui necunoscut

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GRECU, DORIAN NARCIS
Italicus – Aventurile unui necunoscut / Dorian Narcis Grecu.
—Snagov : Letras, 2022

ISBN 978-606-071-792-8

821.135.1

ISBN eBook ePUB: 978-606-071-793-5

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului.

Copyright 2022, Dorian Narcis Grecu.

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe mail:

edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

Cuprins

O proză de introspecție între utopie și luciditatea acceptării	5
Camera oglinzilor.....	11
Saima și alte perspective noi.....	70
Viața de somon.....	106
Căderea	116
Dincolo de aparențe... ..	145

*O proză de introspecție între
utopie și luciditatea acceptării*

În literatura actuală, tot mai multe apariții editoriale au ca mod de reflectare condiția omului modern stăpânit de mirajul plecărilor, al depărtărilor, prin nevoia de cunoaștere și de împlinire în alt spațiu, departe de țară. Există o motivație psihologică în tot acest demers prozaistic, eliberarea de constrângeri de tot felul care ne-au sugrumat nevoia noastră intrinsecă de exprimare liberă, de călătorie și de cunoaștere.

O astfel de carte s-a născut ca o aventură de mare încărcătură spirituală, de drum inițiativ și de îmbogățire spirituală, sub pana tânărului prozator Dorian Narcis Grecu.

Ajuns pe meleagurile italiene, acesta descoperă că visul Occidentului poate deveni realitate. Dorian își așterne pe hârtie experiența sa inițiativă, labirintică și triumfătoare cu o adâncă sinceritate și luciditate a confesiunii, fără să se întrezărească printre rânduri nostalgia plaiului natal și nici dezamăgirea imigrantului, cel puțin în prima parte a confesiunii sale.

LIBRIS | We know
I, așa că totul este procesat dintr-o perspectivă subiectivă de ochiul naratorului-autor și este susținută de cinci capitole care dau consistența unei ogîndiri poliedrice. *Fiecare vede situația din alt punct de vedere, unul din perspectiva căprioarei, altul din perspectiva vânătorului, iar altul din cea a partizanului Greenpeace... Da, sunt o căprioară revoltată cu dorința de fi zimbru, să mă aflu cât mai sus în lanțul trofic, și, pe deasupra, să fiu și ocrotit.*

În fiecare capitol există o altă perspectivă de receptare a unei realități contorsionate cu niveluri bine determinate, pendulând între economia capitalistă și cea interlopă, bine camuflete de legi prost întocmite: *ne zbatem prea mult între paradox și iluzie, ...iar legiuitorii consideră că merităm puțin.* Eroul nostru își caută cărarea, traversând acest labirint cu o forță herculeană, cu o gândire echilibrată, maturizându-se treptat, în sens ascendent, pe spirala cunoașterii.

Firul epic nu se încheagă decât sub forma unei confesiuni lucide și detașate, eroul situându-se în centrul unei lumi aparent ficționale, unde această aparență vine indusă de un lirism propriu, care camuflează abil "banalul" substrat autobiografic. În jurul acestei lumi gravitează o galerie de personaje mai mult sau mai puțin episodice, al căror profil psihologic și moral se încheagă din câteva trăsături esențiale, fie fizice, fie sufletești. Unul e un *maiestros Gandalf ajuns la vârsta pensionării* care devine ... *dovada că unui transfug, după un sfert de veac ca muncitor și gestionar i se consimțea*

evoluția. Altul seamănă cu Lenin, iar identificarea asemănării e facilitată de *..talentul de director de casting..* al naratorului, care surprinde în câteva tușe latura extravagantă a personajului și pasiunea insolită pentru fosta U.R.S.S.

Astfel aflăm că Dorian pleacă în Italia, încearcă să-și găsească un job bine plătit care să-i rotunjească veniturile, dar eșuează, intrând de câteva ori în conflicte de muncă cu scopul de a-și câștiga drepturile pentru munca prestată. Fără să dispere, o ia mereu de la capăt în alte locuri de muncă, unde nu-și găsește nicidecum realizarea profesională și materială. Trăiește, fără nici un complex, condiția de hamal, din care, mai devreme sau mai tarziu, va evada.

Intemeiază o familie, devine tată, dar nu ne spune mai mult, acest capitol din viața naratorului personaj e tratat tangențial. Așadar, cartea nu implică un conflict erotic, în schimb excelează în disertații inteligente și elevate privind pulsația vieții capitaliste, impactul psihologic asupra condiției de imigrant, dar mai ales, asupra felului în care comentează fiecare detaliu. Personajul-narator are o mare capacitate de adaptare, n-are nici o clipă sentimentul dezrădăcinării, iar titlul cărții ascunde o interpretare duală. Pe de-o parte, ar fi vorba de ironia cuceritorului-cucerit, sub forma titlului onorific din Roma antică, pe de altă parte, de nașterea unei noi tipologii umane, care se poate plia în orice mediu. Dorian devine, fără nici un complex, homo italicus, vocea unei noi simbioze.

Nivelul stilistic de mare clasă, deliciul intelectual și spiritual pe care îl poate trăi potențialul cititor, dau valoare acestei

scriituri de profunzime psihologică și estetică. Farmecul cărții constă mai mult în limbaj, căci întâmplările sunt doar pretext de comentarii prin care Dorian își probează nivelul intelectual în contrast cu ambientul profesional și cârcoteala răutăcioasă a colegilor de muncă.

Traseul observației lui fine, de raisonneur al vieții italiene, este clădit pe metafora timpului, imaginat ca o săgetă cu vârful ascuțit care taie ca un laser secunde, năruind încet-încet tot ce întâlnește în cale., De altfel, această metaforă revine ca un laitmotiv pe parcursul cărții, marcând existențe, generând schimbări, prăbușind suflete, oricât de puternică ar fi rezistența la seismul fizic și psihologic.

Dorian are o buna capacitate de a desface firul în patru după principiul maieuticii, cu întrebări care generează disertații mai lungi sau mai scurte, de altfel dialogul devine un pretext pentru comentariile lui inspirate.

Credem că episodul în care Dorian trăiește cu acuitate frica până la paroxism, generată de un cutremur cu multe replici, este cel mai bine realizat din punctul de vedere al introspecției ce amintește de stilul proustian și de cel al explorărilor patologice pe care și le face prințul Maxențiu din proza Hortensiei Papadat-Bengescu.

Detaliile care surprind adâncirea sindromului anxios, atât de meticulous descris de personaj, sunt atât de dureroase, creează o tensiune a lecturii, o emoție puternică, încât așteptăm să vedem cum personajul se prăbușește în abis: *epuizarea*

atrăgea disperare și disperarea epuizare... simțeam că trebuie să mă regăsesc pe mine, cel dinainte, pentru a face parte din întregul care-l eram noi....

Eroul descoperă o cale de eliberare prin reîntoarcerea la alergat și apoi prin mersul cu bicicleta pe care o găsește întâmplător într-un Tir și despre care află că e prețioasă: ... *bicicleta era calea spre eliberare.* Apoi ieșirile în natură, vindecătoare și regeneratoare, prin pescuit, un hobby mai vechi al lui Dorian.

În capitolul *Dincolo de aparențe* descoperim profilul italianului stilat, elevat, în personajul profesorului Pietro, fiul lui Giovanni, *muscarul*. Este o mare bucurie pentru intelectul cititorului elevat să se delecteze cu disertațiile pe marginea celor mai actuale teme: instrumentalizarea mass-media, servilismul politic, reality-show-urile, formele de mimesis în cultură, sensul moral și soteriologic al lui Isus.

Dorian, personajul narator, rămâne totuși un utopic, oricât de detașat ar fi de evenimente, de tumultul vieții capitaliste, oricât de lucide ar fi comentariile pe care le face la tot pasul, despicând firul în patru ca o *fecioară cu ascendentul în tropice*.

Iată ce declară profesorul Pietro, interlocutorul eroului nostru în finalul cărții, iar Dorian se regăsește în aceste vibrații: *Visez la o emulație mondială care să ducă fiecare sufletel la un nivel de cultură, de conștientizare, astfel încât să devină entități nemanipulabile.*

Așteptăm impactul acestei lecturi în ce are ea mai profund și mai revelator, modelând sufletul întru cultură și înălțare sufletească.

—*Elena Netcu*

Camera oglinzilor

Prima muncă în Italia a fost în construcții. De atunci s-a scurs mult timp. Sau nu! Depinde... Timpul e o săgeată, trebuie să fie. Pe vârful își poartă tot ce-i viu, iar vârful-i mare precum aripile unui condor sau poate mult mai mult. Pe trunchiul lung, săgeata își poartă morții, descumpăniții, nostalgiilor. Recunosc că uneori și eu m-am regăsit încolăcit în jurul săgeții, deposedat de privilegiul de a fi în top și încercarea disperată de a vedea lumina, viitorul optimist, se solda doar cu o ulterioară alunecare către mai jos. Picioarele-mi sufereau teribil, pentru că pantalonii scurți lăsau pielea să se frece de vopseaua scorojită. Aș fi preferat să nu alunec, nu în măsura în care alunecarea îmi provoca durere. Chiar nu știu ce-ar fi dat rezultatele cele mai bune: aportul de magneziu, potasiu, B1, B2, serotonina, psihanaliza marcă proprie, alimentația echilibrată, reechilibrarea energetică cu cristale? Rămâne încă să mă hotărâsc! Între toate aceste metode științifice se interpune, poate, cea mai brutală, rară și efemeră sustragere de la conflictele temporale din mine: întâlnirea unui top-model de

ocazie. Încrucișarea cu o asemenea creatură inefabilă, gata să renunțe la aerul de întangibilitate și să surprindă cu jovialitatea ei, mi s-a întâmplat în mall, la Timișoara. Mi-a rămas în minte tipa de anul trecut, întâlnită în cele câteva zile în care poposisem pe malurile Begăi în drumul către casă. Acele zile mi-au dat ocazia de a mă transforma într-un cercetător de mall. Așa mi-am atras din partea cumnată-mii tot felul de ironii. Nu știu dacă m-a crezut, dar m-am apărat spunând că fac investigație, că veneam de dincolo și, după o pauză mai lungă, trebuia să studiez comportamente de care uitasem. Nu în ultimul rând pentru mâncarea de la ultimul etaj, unde varietatea mi se părea cu adevărat incitantă.

În acea zi, după lucrări la dentist, atât zâmbetul, cât și masticția îmi erau afectate serios, așa că mi-am luat file de șalău și broccoli. Greșeala a fost să-l întreb pe tip dacă era într-adevăr șalău. Asta numai pentru că eram pățit. Și nu o dată, ci de vreo trei ori mi se propuseseră alți pești în locul șalăului. Până și în Grecia îmi dădeau biban de mare, care, în meniul turistic, superficial și inexact, avea șalăul pe post de echivalent. Cred că, până la urmă, toată neîncrederea mea era în oarecare măsură justificată.

—Da, domnule, dacă scrie șalău, e șalău; aici scrie somon, atunci e somon, nu ne jucăm!

Am întins mâna pacificator pentru că nu avea rost să insist și mi-am zis că trebuie să încetez să mă mai îndoiesc, să nu mă mai minunez din reflex de lucruri ce par să funcționeze.

M-am așezat lângă restaurantul specializat în pește pe o canapea, pentru a sta mai comod, în zonă fiind locuri din belșug, și-am luat câteva guri liniștit, cu maximă străduință de a ocoli dintele polizat. Silueta ce de-abia apăruse în stânga mea atrăsese, cu siguranță, multe priviri. Nici eu n-am reușit să-mi controlez ochii să nu se scurgă de câteva ori de sus până jos. Se uita la piadine. Era o apariție izbitoare precum un pumn în plex, ce umplea golul unde, câteva momente mai devreme, nu era nimeni. Probabil ca o reacție de apărare împotriva magnetismului cu care trebuia să lupt, mi-am zis că sub jeanșii ei mulați, pielea n-ar fi fost perfectă, că fundul fără susținerea pantalonilor n-ar mai fi avut aceeași linie, dar, la cât mi se lipiseră ochii de dosul ei, simțeam cum dubiile mi se risipesc dând credit eventualei aparențe. Iluzie sau adevăr, formele ei atrăgeau privirile tuturor trecătorilor. Printre îmbucături așteptam să facă o piruetă pe tocurile ce le cotasem undeva la cincisprezece centimetri. Nu neapărat o piruetă, pentru că ar fi riscat să cadă și, cu siguranță, dacă ar fi căzut, eu aș fi ajuns primul s-o ajut. Nu doar pentru că eram foarte rapid, ci pentru că între mine și fundul ei erau doar vreo patru metri.

S-a întors așa cum știa s-o facă, în maniera cea mai naturală și mai ales fără cel mai mic risc de a cădea. Mi-a oferit și altceva decât posteriorul superb, cu toate ascunzișurile sale urmate fidel de materialul delicat al colanților, talia subțire și părul roșu ondulat. Dintre toate mesele libere din jur, cu scaune și canapele, cel mai mult a atras-o a mea.

—Nu vă supărați, se poate? și mi-a arătat partea liberă a canapelei în formă de L.

—Sigur! am răspuns. Poate ar fi trebuit să fiu mai galant cu un: *vă rog!* Dar nu, nu mă caracteriza acel tip de galanterie. Era mai bine *sigur*, chiar dacă nu mă simțeam pentru nimic în lume așa, cu un dinte în reconstrucție și gura pe jumătate plină. Riscasem chiar să mă înec cu o îmbucătură, în verva de a-i răspunde instantaneu, însă norocul a fost de partea noastră. În primul rând de partea mea, pentru că mi-aș fi riscat pielea și m-aș fi umplut de ridicol, dar și de partea ei, dacă ar fi trebuit să salveze un alb ca zăpada, știrb.

Cred că era o vrăjitoare, și nu una de colea... Reușea să oprească timpul când mă întorceam spre ea și mă uitam discret cum manevrează piadina din care ieșeau prosciutto și rucola. În privința piadinelor nu eram expert, însă veneam din Italia, nu departe de zona lor de origine, și puteam să rup tăcerea. Am simțit că n-ar fi fost un mare subiect și-am tăcut. Dacă priveam spre partea stângă, căci nu puteam să stau orientat doar către ea... De fapt, mă întorceam într-un alt timp. Vedeam masculii alfa care treceau pe lângă noi holbându-se necontrolat. Unii chiar aveau curajul de a se ridica de lângă neveste și copii, pentru a aduce câte-o sticlă goală pe rastelele unde se aruncau resturile când se făcea debarasarea. Simțeam priviri invidioase doar pentru că roșcata venise la masa mea.

Dacă era o vrăjitoare, nu era una din acelea cu neg pe vârful nasului și dinți lipsă. Avea ochi căprui frumoși. Tenul cu pori

destul de largi era asemănător cu aspectul pielii bărbaților sau poate fondul de ten destul de consistent amplifică impresia, în loc să o estompeze. Tot felul de lumini și umbre erau pe obraji, pe nas, la baza nasului. Toate erau studiate pentru a atenua din lungimea feței și a nasului, din duritatea bărbiei sau a mandibulei. Nu era combinația perfectă de trăsături, dar avea o forță și un sex appeal cum nu se vede toată ziua. Chiar și așa, cu puțină ambiguitate și charismă androgenă, magnetismul avea puteri considerabile pe o rază mare de acțiune. Intram la bănuiele că mi se întâmpla din nou ceea ce pățisem cu mai bine de zece ani în urmă în metrou la Budapesta. Mai bine zis în metrouri, pentru că budapestanii au trei magistrale încrucișate care acoperă aproape toată suprafața orașului.

În cele șase luni de ședere acolo, învățasem toate stațiile ca pe buzunarele mele. Dacă metroul nu ajungea unde voiam, ieșeam la suprafață, luam tramvaiul, troleul sau autobuzul și atingeam orice colțișor. Cei douăzeci și doi de euro plătiți de firmă pentru abonamentul lunar erau o palidă consolare pentru salariul nu prea grozav și munca dură, însă crea în weekend un vagabondaj prin care puteam explora magia Budapestei împreună cu iluzia unei oarecare libertăți. Eram pe una din cele trei magistrale deja funcționale, botezate cu nume de culori: magistrala galbenă, magistrala albastră și cea roșie, cărora, în câțiva ani, ar fi urmat să li se alăture o altă culoare, pentru că se lucra serios la extinderea metroului cu o nouă linie. Nu-mi amintesc cu precizie pe care din cele trei. Chiar de-aș recalcula lungimea scărilor rulante, pe unde-am